

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. I. De Requisitis ad Confessionem judicialem, & quibus modis ea fiat?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

lapidet, vel si sævicia viri non patiatur restitutionem conjugis, aut periculum corruptionis timendum ex restitutione sponsæ &c. Illud tamen adhuc circa sequestrationem necessariam advertendū, Primò si facta ea sit locò missionis in bona ex primo decreto, eodem modo loquendum esse de tali sequestro tollendo, vel continuando, quo locuti fuimus de missione in bona per primum decretum, cum subrogatum in tali casu juxta naturam illius, cui subrogatur, explicandum sit, uti etiam habetur in *c. 1. b. 2.* Advertendum secundò quòd quatuor concurrere debeant, ut licet fiat à Iudice sequestratio. Primò ut Iudici constet saltem summarie de jure illius, qui sequestrationem fieri postulat. Secundò ut is, in cujus præjudicium petitur sequestratio, citetur, & videat eam fieri. Tertio ut postulans sequestrationem juramento affirmet, quòd non postulet eam calumnie seu æmulationis causa, sed ad juris defensionem. Quartò ut appareat aliqua suspicio contra eum, contra quem petitur sequestratio.

§. III.

De sequestratione Beneficii litigiosi, nondum à proviso per triennium possessi.

DE hoc statuit *Clement. unica b. 4. d. cavendas*, & refrenandas malitias litigantium, malitiosis cavillationibus lites beneficiales prolongantium &c. sequestratio beneficii, de quo lis movetur per Ordinarium Loci fieri possit contra possessorem non triennale in talibus beneficii, posito quòd in curia Romana sententia definitiva lata, & promulgata contra possessorem talem fuerit, quæ sit prima respectu loci, non tamen contenta per quam principalis questio, & non interlocutoria tantum decisa fuerat. Plura de hac sequestratione à Curia Romana multum pendente, & vix alicujus in partibus nostris praxis, vide apud *Auctoritatem Methodi.*

TITVLVS XVIII.

DE CONFESSIS.

Confessio, de qua in hoc Titulo agitur, aliud non est, quàm illius quod ab Adversario intenditur, in Iudicio, vel extra Iudicium facta asseveratio: & hinc duplex est confessio, judicialis alia, quæ fit in Iudicio; & alia extrajudicialis quæ fit extra Iudicium. De utraque dicendum aliquid, prius tamen aliquid de judiciali confessione.

§. I.

De Requisitis ad Confessionem judicialem, & quibus modis ea fiat?

Requiritur, ut ea fiat in Iudicio coram Iudice competente, sedente per tribunal, in causis requirentibus plenam causæ cognitionem. Et hinc si tantum

coram Notario fieret, etiam si altera pars
presens adesset, iudex tamen non ad-
esset; vel esset iudex in hac causa in-
competens, aut summarie tantum pro-
cederet, confessio facta non haberet
(saltem de iure, aliud enim circa con-
fessionem coram Notario factam, & ad
protocollum receptam, consuetudo ho-
dierna habere dicitur) vim confessionis
judicialis. Secundò requiritur, ut sit de re
certa, incerta enim confessio senten-
tiam parere non potest, quod tamen de
confessione judiciali dicitur. Tertio de-
bet esse de re, quæ neque rerum naturæ,
neque iuri adversatur, alia enim confessio
nec probabilis esset. Quarto debet fieri
presente adversario, vel saltem ejus Pro-
curatore, vel saltem ut à iudice, aut alio
quopiam sit acceptata, modò absens
ratam postmodum habeat acceptatio-
nem talem, cum parti hoc modo satis
consultum sit. Quintò requiritur, ut fiat
sponte & liberè, ex tortâ enim metu, aut
aliâ vi fidem non facit. Sextò requiritur,
ut fiat ex certa scientia, ignorantis enim
confessio nihil facit, & revocari potest
error facti usque ad sententiam, modò
probari possit talis error ante latam sen-
tentiam. *c. Ex parte 3. h. 2.* Septimò re-
quiritur, ut sit facta ab eo qui 25. annis
major est; quamvis enim ejus, qui mi-
nor est 25. annis, pubes tamen, con-
fessio in iudicio facta sine Curatoris
auctoritate valeat, læsus tamen in inte-
grum restituitur intra quadriennium.

Fit autem confessio in iudicio duobus
potissimum modis, expressè scilicet;
cum quis verbis expressis seu voce con-
fiteatur rem aliquam; Et tacitè sive ipso
facto, prout proferens instrumentum

aliquod coram iudice, tacitè censetur
omnia confiteri, quæ in illo continentur,
& qui actum aliquem liberè exercet,
censetur omnia confiteri, quæ ad actum
illum consecutivè etiam pertinent &c.
Quæ tacita confessio sæpius ex juris in-
terpretatione præsumitur, ut patet
ex *c. Si post præsumm 2. h. 1. in 6.* ita ta-
men ut contra eam admittatur probatio.
Et quamvis ex confessione Rei simplici-
ter & purè facta, sine adjecta qualitate
restringente, fundata maneat actoris
intentio; si tamen confessioni à Reo
factæ qualitas aliqua restringens adicia-
tur, & sit præsumptio aliqua juris contra
eam, tum pro parte acceptari potest in
præjudicium confitentis. *L. 1. Cod. ad L.
Cornel. de Siccariis. L. Si non convitii. §. Cod.
de injuriis;* vel nulla est præsumptio ju-
ris contra talem adjectam qualitatem, &
tum in favorem rei confessio talis accep-
tari potest, si pro eorum adjecta qualitas,
& unum tantum articulum contineat
confessio; si enim plures articulos
contineat partim acceptari, partim
repudiari posset, si pro uno articulo
nulla pugnaret juris præsumptio, contra
alterum verò haberetur juris præsumptio.
§. II.

*An positio super factis negativo,
qua aliter probari non potest, nisi per con-
fessionem adversarii, sit admitenda? Et
quomodo puniri possit is, qui confiteatur
crimen contingens causam principa-
lem, vel incidenter in iudicio?*

DE priorè quæstione agitur in *c. 1. h. 2.
in 6.* admitti scilicet posse eas po-
sitiones à iudice, si suadente æquitate
viderit expedire; quamvis enim stricto
jure illad solum possit poni, quod probari
potest,
P p 2